

семъ горчива. Наоколо бликатъ подпочвени води и по-надолу образуватъ „бабки“ (локви) за водопой на стада. Намираме по-бистра локва и вкусваме водата: никаква горчевина. Разбира се, това нищо не предрешава: водата на пресъхналия „горчивъ“ кладенецъ може да иде и отъ по-далечни пластове.

Излизаме на шосето за Ружинци, тъкмо кждето се свършва високиятъ скалистъ ридъ на „Бегово бранище“. А тукъ, отдѣсно, е и „Малкото врело“. То пои сега не голѣмъ бостанъ. Стопанитѣ сж тукъ, завеждатъ ни до извора, който клокочи нѣколко метра надъ бостана, изъ самитѣ пропукани основи на отсѣчената стена отъ варовникъ (тя тукъ е висока до 30 метра). Студена и сладка вода: иде, навѣрно, отъ далечъ (може би, пакъ отъ червения пѣсѣчникъ на „Гарванъ“ — задъ карстовата черта „Смѣдовецъ“ — „Джидовецъ“ — „Голашъ“). Стопанитѣ на бостана разказватъ: откривали въ нивата, при копане, грънци и тухли. Значи, тукъ е имало нѣкога селище. Не е ли била впрѣгната тъкмо водата отъ този изворъ за нѣкогашното рудничарство? Горе, задъ отсѣчената стена на „Бегово бранище“, е било „Градището“, сжщото, което запаля главата на Петра!

— Тамъ, горе, сж били пазени руднитѣ кюпчета, Петре, а тукъ ще да сж тѣ работени.

Но Петъръ е вече ядовитъ:

— Нали щѣхме да изоставимъ иманярството? — отсича.